

KEZDETEK

James E. Faust elnök

második tanácsos az Első Elnökségben

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2006. május 7. • Utah Egyetem Vallási Insztitút

Köszönöm, Price elnök, a kedves bemutatást! Hugh B. Brown elnök mondta nekem egyszer, hogy „jó dolog ilyen kedves dolgokat hallani magadról, csak ne szálljon a fejedbe”.

Négy héttel ezelőtt elestem. Már túl vagyok rajta; de még óvatosan kell mozognom. Szeretném átadni nektek Gordon B. Hinckley elnök és Thomas S. Monson szeretetét és üdvözetét. Hinckley elnök remekül van, remekül. Véleményem szerint, nem is lehetne jobban. Természetesen szembeszökő, hogy mennyire élénk, rátermett és éles eszű.

Ma este nem fogok hosszan beszélni. Inkább lehetőséget adok nektek, fiataloknak, hogy ismerkedjétek, és biztatlak is benneteket, hogy tegyetek így. Ma este egy különleges engedélyt kaptok, vagyis, amikor ma este elköszöntök egymástól, kezét foghattok. Rengeteg bájos fiatal hölgyet és jóképű fiatalembert látok, fiatalemberek, nektek azt mondom, hogy nyissátok ki a szemeteket! Továbbá azt mondom a fiatalembereknek: „Ha ti gondoskodtok a tettekről, én biztosítom hozzá a hitet!”

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy ma szólhatok hozzátok, hallgatókhöz és társaitokhoz ezen a műholdas közvetítésen. Örömmel köszöntöm az insztitút és a tanári kar tagjait, és a vezetőiteket, akik közül sokat kiváltságomban áll már hosszú évek óta ismerni.

Beszédemben Pál apostolnak a Thessalonikabeliekhez írt üzenete egy részét kívánom felhasználni. „[Ti], akiket szeret az Úr..., kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten a [szabadulásra], a Lélek szentelésében, és az igazság hitében” (2 Thessalonikabeliek 2:13). Pál ebben azt mondja, hogy a kezdettől fogva kiválasztottak benneteket. Sokféle kezdet létezik. Néhányan most kezdték el fontos tanulmányi pályafutásotokat. Mindent felülmúló fontossággal bír az, hogy hogyan kezdtétek el, és hogy merre haladtok. Pál azt mondta, hogy kiválasztottak titeket a [szabadulásra] „a Lélek szentelésében és az igazság hitében”. Folytassuk tovább a kezdetekről való beszélgetést.

A rajt

A ma este is lehet egy kezdet a számotokra.

Fiatal férfiként versenyszerűen futottam a középiskolában, majd később az egyetemen. Szorgalmasan edzettünk a versenyre. Úgy erősítettük magunkat, hogy hosszabb távokat futottunk, mint amennyit a versenyen egyébként kellett. Figyeltünk az étrendünkre. Milliónyi dolgot tettünk azért, hogy felkészüljünk a versenyekre. A sprintelésnél pedig a rajt különösen fontos volt. Gondosan bemértük a pozíciókat, majd ismét leellenőriztük azt, mielőtt elhelyeztük a rajtgépet. Ezután a salakba nyomtuk a rajtgépet, rajt pozícióba helyezkedtünk, majd egyszer-kétszer fel és le rugóztunk, hogy ráérezzünk a rajtra. Valójában két-három próbarajtot is végeztünk. Tudtuk, hogy ha nem készülünk fel és nem lesz jó a rajt, nem remélhetjük, hogy elsőnek érünk a célba. Pál apostol ezt a jó meglátásokat tartalmazó figyelmeztetést adta: „Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek” (1 Korinthusbeliek 9:24). Nos, a jutalom természetesen az örök élet.

Arra jöttem rá, hogy majdnem minden dolog elvégzése során a legnehezebb rész a kezdet. Egy bölcs ember ezt mondta egyszer: „Aki hozzákezdett, már félig el is végezte.”¹ Édesapám jogász és bíró volt. Mikor gyakorolni kezdtem a jogot, így figyelmeztetett: „Már az elején legyenek rendben az előterjesztések. Amennyiben az előterjesztések megfelelőek, az egész ügy sokkal simábban fog haladni.”

Új kezdetek

Hálás vagyok minden új kezdetért. Minden egyes óra egy új kezdet lehet. Minden nap egy új kezdet lehet. Minden hónap egy új kezdet lehet. Minden év egy új kezdet lehet. Valójában, minden egyes pillanatban ott rejlik a javítás lehetősége.

Dale Carnegie ezt a jó tanácsot adta nekünk: „Ne féljetek erőtök legjavát nyújtani a látszólag kis feladatokban sem. Mindig, amikor legyőztök egyet, attól

erősebbé váltok. Ha jól végzitek az apróbb feladatokat, a nagyobbak maguktól megoldódnak.”

Új lehetőségek

Az utóbbi években az üzleti világ megtapasztalta a nagyvállalatok egyesülését, a csődöket és a nyilvános botrányokat. Itt, az Egyesült Államokban, átéltek szeptember 11-e szörnyű eseményeit és annak utóhatásait. Részünk volt árvízben, hurrikánokban, földrengésekben és egyéb katasztrófákban világszerte. A megfontoltság és a tartalékolás időszaka volt ez. Mégis, azok számára, akik elég merészek, elég találékonyak, eléggé kreatívak és bölcssek voltak, olyan sok lehetőség adódott, mint még soha. Minden egyes tragédiából egy újabb lehetőség születik. Amikor Thomas Edison laboratóriuma leégett, másnap azonnal nekilátott, hogy építsen egy sokkal jobbat.

Az angliai Leicesterben egy régi templom külső falán áll egy felirat, amely rendkívül nemes gondolatot hordoz magában. A feliraton ez olvasható: Az 1653-as évben, amikor ebben az országban mindent elpusztítottak vagy megszenteltelenítettek, Sir Robert Shirley baronet lerakta az alapját ennek a templomnak. Ő az, akit kivételes dicséret illet azért, hogy a legrosszabb időkben megtette a legjobb dolgokat, és a leggyászosabb időkben remélte azokat.²

Néha, amikor új kezdetekkel szembesülünk, szükségessé válik, hogy változtassunk, vagy igazítsunk az irányunkon, amikor egy kigondolt cél vagy választás nem elérhető a számunkra. Például, nem vesznek fel az iskolába, ahová mindig szeretted volna járni, vagy minden ajtó bezárult előtted, ami a választott karrierhez vezet, vagy valaki, számodra különleges személy úgy dönt, hogy mással házasodik össze. Ilyenkor fontos a tudatában lenni annak, hogy más választások is rendelkezésre állnak, és lehetőség van új kezdetekre. Tényleg úgy van, hogy amikor bezáródik egy ajtó, kinyílik egy másik.

Néhány fiatal barátunk úgy sajátította el az útburkolói szakmát, hogy néhány évig egy hatalmas útburkolással foglalkozó vállalatnál dolgozott. Úgy tűnt, hogy cégen belül nem lesz lehetőségük vezetővé és tulajdonossá válni, így hát úgy döntöttek, hogy saját céget alapítanak. Természetesen óriási akadályokba ütköztek. Az egyik az volt, hogy kevés alaptőkével rendelkeztek. Pénzt kellett kölcsön kérniük, hogy fedezni tudják a működő tőke hiányukat. A nyereségnek elegendőnek kellett lennie ahhoz, hogy fizetni

tudják a kölcsönvett pénz kamatait is. Egy nagybácsihoz fordultak tanácsért, aki sikeres üzletember volt, és ő ezt mondta nekik: „Most van itt az idő. Soha nem lesz ennél jobb alkalom. Azt tanácsolom nektek, hogy vágjatok bele!” Ők pedig belevágtak, gondosan és figyelmesen gazdálkodtak a tőkéjükkel, és így képesek voltak elindítani az üzletet, amely az első évben nagyon sikeres lett.

Kedves fiatal barátaim, a 2006-os év, és minden év az új lehetőségek éve! Charles Dickens a következő bevezetővel alapozta meg *A két város meséje* című könyvét: „Ezek voltak a legjobb idők, és a legrosszabb idők; ez volt a bölcsesség kora, ez volt az ostobaság kora; ez volt a hit korszaka, ez volt a kételkedés korszaka; ez volt a Fény évszaka, ez volt a Sötétség évszaka; ez volt a remény tavasza, ez volt a kétségbeesés tele; mindenünk megvolt, semmink sem volt.”

Bátorság a változáshoz

Semmi sem állandó. Minden változik. Bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy megtegyük a szükséges változtatásokat az életünkben. Bruce Barton, a mély gondolkodású filozófus ezt mondta: „Hatás és ellenhatás, apály és dagály, próba és tévedés, változás – ez az élet ritmusa. Túlzott önbizalmunkból félelem; félelmünkől tisztább meglátás és új remény születik. A reményből pedig – fejlődés.”³

Azoknak, akik képesek alkalmazkodni, akik rugalmasak, akik tudnak javítani, azok számára nagy lehetőségek kínálkoznak. Néha erősnek kell lennünk, hogy ne a félelmeinktől kérjünk tanácsot. Ehhez bátorságra van szükség.

Nehru, India nagy vezetője ezt mondta: „A világon semmi élő dolog nem marad változatlan. Az egész természet napról napra és percről percre változik, csak a halott dolgok állnak meg a fejlődésben és maradnak tétlenek. A friss víz áramlik, és ha megállítod, posványos lesz. Így van ez egy férfi és egy nő életével, és egy nemzet életével is.”⁴

Új lelki kezdetek

Mivel minden emberi tevékenység legfontosabb eleme a lélek, rendkívül fontos, hogy folyamatosan és rendszeresen megújuljunk lelkileg. Ennek hetente meg kellene történnie velünk, amikor veszünk az úrvacsorából. Minden hét új lehetőségeket kínál, hogy fejlődjünk, tanuljunk és új barátságokat kössünk. Az új kihívásokat felhasználhatjuk arra, hogy missziós

munkát végezzünk barátaink és szomszédjaink között. Minden nap egy új lehetőség, hogy tanulmányozzuk a szentírásokat.

Hadd javasoljak a kezdethez hat nélkülözhetetlen tennivalót, amelyek az „élő víz” csatornáit nagyszerűen megtisztítják egészen a folyó forrásától, vagyis magától a Szabadítótól!

1. *Napi szinten beszéljünk imában.* Egy buzgó, őszinte ima kétirányú kommunikáció, amely sokat tesz azért, hogy elhozza a gyógyító vízként áradó Lelkét, hogy segítsen megküzdeni a megpróbáltatásokkal, a nehézségekkel, a kimerültséggel és a fájdalmakkal, amelyekkel mindannyian találkozunk. Milyen a titkos imáink minősége, amikor csak Ő hall minket? Miközben imádkozunk, úgy gondoljunk Őrá, mint aki a közelünkben van, teli tudással, megértéssel, szeretettel, könyörülettel és hatalommal, valamint nagy elvárásokkal mindannyiunk iránt.

2. *Szolgáljuk naponta önzetlenül egymást!* A mennyei Krisztus követőit tetteik alapján kell megítélni, nem pedig a hitükről tett ünnepélyes kijelentéseik alapján. A szolgálat valódi mércéjét Máté könyvében találhatjuk: „A mennyiben megcselekedtétek egygyel [e] legkisebbe[k] közül, én velem cselekedtétek meg” (Máté 25:40). Mindig azok a legboldogabb emberek, akik többet gondolnak másokra, mint saját magukra, és akik kedves tettekkel szolgálnak másokat. Sőt, ahogy egy bölcs ember megjegyezte egyszer: „Az, aki egymagában és önmagáért él, valószínűleg megkeseredik majd ebben a társaságban.”⁵

3. *Törekedjünk arra, hogy napi szinten növeljük az engedelmességünket és a tökéletesedésünket az életünkben!* Ez azt jelenti, hogy tudatosan törekednünk kell Isten parancsolatainak betartására. Azt jelenti, hogy vigyázunk a gondolatainkra és tetteinkre, és ahogy az elemis ének mondja, minden nap megpróbálunk olyanok lenni, mint Jézus.⁶ Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően az igaz emberek tökéletessé tételnek (lásd T&Sz 76:69). Ahogy Jézus maga is tanácsolta: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanok, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27).

4. *Naponta el kell ismerni az Ő isteni mivoltát.* Ahhoz, hogy napi, személyes kapcsolatunk legyen a Mesterrel, a tanítványai kell hogy legyünk, és el kell ismernünk az Ő fontosságát az életünkben. Ahogy Benjámín király emlékeztetett minket: „Mert hogyan ismerné az ember azt a mestert, akit nem szolgált, és aki idegen

neki, és aki messze áll szíve gondolataitól és szándékától?” (Móziás 5:13)

5. *Kötelezd el magad a napi szentírás-tanulmányozás mellett!* Ehhez némi tervezésre és fegyelemre van szükség, ám a napi szentírás-tanulmányozás erősíteni fogja hitünket és segít, hogy még jobban az evangélium szerint élhessünk. Spencer W. Kimball elnök azt mondta: „Amikor az Istenséggel való kapcsolatom alkalmivá válik, amikor úgy tűnik, az isteni fül nem hall, és az isteni hang nem szól, úgy találok, hogy messze, messze vagyok. Ha elmélyülök a szentírásokban, a távolság csökken, és a lelkeség visszatér.”⁷

6. *Tegyél valamit!* A televízió a nézők nemzetévé alakított minket. A világ legjobb sportversenyei ingyen eljönnek az otthonunkba. A nyilvános rádióállomásokon keresztül elérhetőek számunkra a legszebb zenék. Hallhatjuk Itzak Perlmant hegedülni. Hallgathatjuk Pavarottit, a nagyszerű tenort, ahogy elénekli Caruso népszerű dalait: „Torna a Surriento”, „La donna e mobile”, „Questa o quella”, és láthatjuk, hogy előadják azokat. Nézőnek lenni azonban, kevés vagy egyáltalán semmilyen erőfeszítéssel nem jár. Ahogyan Jakab apostol mondta, „az ígének pedig megtartói, ...és ne csak hallgatói” legyünk (Jakab 1:22).

Attól tartok, hogy a kritikusok nemzedékévé váltunk. Én hajlamos vagyok könyörületesebb lenni azokkal, akik megpróbálják, akkor is, ha megbotlanak, mint azokkal, akik meg sem próbálják. Theodore Roosevelt ezt mondta a kritizálóról és a cselekvőről: „Nem a bíráló ember számít, nem az, aki rámutat az erős ember botlására, vagy arra, hogy mit tehetett volna jobban a tettek embere. Azt illeti az érdem, aki valóban a küzdőtérén van, akinek arcát por, izzadság és vér csúfítja; aki bátran küzd; aki téved; és aki újra és újra hibázik, mert nincsen erőfeszítés tévedések és hibák nélkül; az, aki valóban igyekszik cselekedni; aki ismeri a hatalmas lelkesedést, a nagyszerű odaadást, aki egy méltó célnak szenteli magát; aki legjobb esetben végül megismeri a nagy teljesítmények diadalát, a legrosszabb esetben pedig, ha kudarcot vall, legalább úgy vall kudarcot, hogy közben bátor volt, így soha nem lesz helye azok között a hideg és gyáva lelkerek között, akik nem ismerik sem a győzelmet, sem pedig a vereséget!”⁸

Egész életemet azzal töltöttem, hogy azt olyan küzdőtérre tegyem, ahol nem kell szélmalomharcot vívnom az élet problémáival. Ebből megtapasztaltam, hogy sokkal teljesebb, gazdagabb és jobb az élete azoknak, akik nem félnek belefogni egy új kezdetbe. Azt is

megtapasztaltam, hogy ritka dolog a zsenialitás, hogy az élet azokat jutalmazza meg gazdagon, akik alaposan felkészülnek. A felkészülés és a kitartás értékebb, mint az éleselméjűség. Herbert George Wells elmésen megjegyezte: „A múlt tulajdonképpen egy kezdet kezdete, és minden, ami van vagy volt, nem más, mint a hajnal pirkadása.”⁹

Néhány évvel ezelőtt részt vettem egy cövekkonferencián. Mielőtt elkezdődött a konferencia többi gyűlése, egy bizalmas találkozón vettem részt a cövekelnökkel. Gondja volt a főtanács egyik tagjával, és ezt akarta velem megbeszélni. Mintegy tíz évvel korábban ez a főtanács tag súlyos bűnt követett el, amely miatt büntetésképpen ki kellett volna közösíteni. A főtanács tag azonban soha nem vallotta meg a bűnét. Annak ellenére, hogy nem vallotta be a bűneit – kikerülve ezáltal az érte járó büntetést – a főtanács tag megtett mindent, ami erejéből telt, hogy helyrehozza a dolgot és úgy éljen, hogy élvezhesse az egyház áldásait. A cövekelnök nem a főtanács tagtól szerzett tudomást a vétekről, hanem valaki mástól, aki arra kérte a cövekelnököt, hogy ezt tartsa titokban. A cövekelnök úgy érezte, kötelessége tiszteletben tartani ezt a bizalmat.

Egy nyilvános gyűlésen, ahol jelen volt a főtanács tag is, a cövekelnök a bűnbánatról beszélt. Valójában azonban egy személyhez intézte a beszédét – a főtanács taghoz – könyörögve neki és sürgetve őt, hogy önkéntesen jelentkezzen, vallja meg a bűnét, és kezdje meg a bűnbánathoz vezető utat.

Megszakadt a szívem a főtanács tagért, mert ha akkor lépett volna elő, amikor történt az a bizonyos esemény, akkor mostanra már végérvényesen elintézhette volna a dolgot. Egy új kezdetbe foghatott volna. A bűn megvallása és a büntetés elfogadása nélkül azonban, nem lehetett része az új kezdetben. A bűnbánat valóban az evangélium egyik legnagyobb tanítéle. Senki sem tökéletes, és ezt a tanítélet időről időre mindannyiunknak fel kell idézni. Azok számára azonban, akik súlyos bűnt követtek el, ez életmentő tanítélet. Minél tovább haladunk lefelé a rossz úton, annál nehezebb visszatérni a helyes útra.

Szeretném kifejezni hálámat Jézus Krisztus édes evangéliumának megváltó tanítételeiért. A tanítételek, amelyek Jézus tanított, mindannyiunk rendelkezésére állnak. Amennyiben e tanítételek szerint élünk, szilárd bizonyosságot nyerünk e szent munka isteni mivoltáról. Hiszem azt, amit Pál mondott, hogy ti az Úr szerettei vagytok, és hogy valóban a kezdettől fogva kiválasztott

benneteket a szabadulásra (2 Thessalonians 2:13). Alma tanítása szerint, a világ megalapítása óta szent elhívások lettek számunkra elkészítve (lásd Alma 13:5). Ezek közé tartozik a misszionáriusi szolgálat, az anyaság, az apaság és az egyházban történő szolgálat.

Most abban a megtiszteltetésben és áldásban lehet részem, hogy veletek hagyhatom a tanúságomat és az áldásomat. Ezt pedig a különleges tanúk egyikeként teszem, mert teljes lényemmel, testem minden porcikájával, a fejem búbjától a talpamig meggyőződtem arról, hogy Jézus a Krisztus, a világ Megváltója és a mi Szabadítónk, Ő ennek az egyháznak a feje. Tudom, hogy Ő közel áll ennek az egyháznak a vezetőségéhez. Tudom, hogy az Ő Lelke személyesen és az elhívásainkban is mindannyiunk rendelkezésére áll. Ő él. Ez nem kétséges. Ugyanolyan meggyőződéssel és bizonyossággal tanúsíthatom ezt, mint Járed fivére. Megíratott, hogy amikor látta Isten ujját, többé már nem hitt, mert tudott (lásd Ether 3:6, 19).

Tudok, és Péter szavaival teszem tanúságomat. Amikor néhányan a szentek közül kezdték elpártolni, a Szabadító elcsüggedt, és így szólt a Tizenkettőhöz: „Vajjon ti is el akartok-e menni?” Péter ezt felelte: „Kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:67–69). Ugyanezzel a felhatalmazással teszek tanúbizonyságot az Ő isteni mivoltáról és Lényéről. Ezt olyan bizonyossággal tudom, amely meghaladja a látással felfogott tudást, mert a Lélek által nagyobb bizonyossággal tudhatunk meg dolgokat, mint a fizikai érzékszerveink által.

Szeretnék egy apostoli áldást kérni rátok, csodálatos fiatalokra, tirátok, akik az ígéret népe vagytok, és azért imádkozom, hogy felkészítsétek magatokat nagyszerű rendeltetésetekre, hogy az igazlelkűség és igazság tanítételei közelében maradjatok, hogy a Szent Lélek vezessen benneteket azzal az ígérettel, melyet ismertek, hogy ama hatalom által és azon keresztül, minden dologról tudni fogjátok az igazat. Kaphat-e egy diák annál nagyszerűbb ígéretet, mint azt, hogy élvezheti a Szentlélek társaságát? Ezt az áldást kérem rátok, és imádkozom, hogy Mennyei Atyánk figyelje minden lépéseteket, és az igazság ösvényén irányítsa lépteiteket, hogy bölcsőbbek legyetek a korotoknál, és hogy fogékonyak legyetek nagyszerű rendeltetésetekre és a nektek adott hatalmas ígéretekre. Ezt a bizonyosságot hagyom veletek, és ezen áldásokat kérem rátok, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Horatius, *Episztolák*, 1. könyv, 2. levél, 40. sor.
2. Az angliai Leicestershire-ben található Staunton Harold Kápolna nyugati kapuja felett lévő felirat; lásd www.boultonbee.freemasonry.co.uk/bfh/shc.htm.
3. *The International Dictionary of Thoughts* (1969), 117. o.
4. Jawaharlal Nehru, *International Dictionary of Thoughts*, 118. o.
5. Charles Henry Parkhurst, *International Dictionary of Thoughts*, 659. o.
6. „Próbálok úgy élni, mint Jézus”, *Children's Songbook*, 78. o.
7. “What I Hope You Will Teach My Grandchildren” (szemináriumi és insztitút tanároknak szóló beszéd, Brigham Young University, 1966. júl. 11.) 6. o.; lásd még *The Teachings of Spencer W. Kimball*, szerk. Edward L. Kimball (1982), 135. o.
8. A párizsi Sorbonne Egyetemen 1910. ápr. 23-án elmondott beszéd, “Citizenship in a Republic,” a *The Strenuous Life* 21. fejezete, a *The Works of Theodore Roosevelt* (1926) 13. kötete, 510. o.
9. *The Discovery of the Future* (1901)